

Уродена-та суровость на нѣкогашъ изгнани сега ся изново повърна и чрезъ отмъщение-то весма възвиси; и това изгледваше като нѣкакъвъ гражданскій бой, въ кой-то престава всѣкоя върховна власть.

Забѣгна-ли-тъ спяхи бѣхъ принудени да търсятъ помощъ въ Цариградъ; тѣй сѣщо и кнезове-тъ не бѣхъ изгубили всичко още дързновение, за да ся събератъ въ единъ манастиръ, гдѣ-то и написахъ едно писмо на Султанъ-тъ, въ кое-то му ся тѣжахъ: „Мы сме отъ даи-тъ опленени, и до тамъ вече докарани, да сме принудени само съ лико да ся опасваме; обаче безбожни-тъ насилници и съ това не ся задоволяватъ: нѣ още ни вадятъ души-тъ, безчестятъ законъ-тъ, и газятъ ни честность-тъ; ни единъ мъжъ ние отъ своѣ-тъ собственъ жена господарь, нито единъ отецъ отъ дъщеря си, нито единъ братъ отъ сестра си; манастиры-тъ църковы-тъ, калугеры-тъ, попове-тъ, всичко обезчестено; ако си Ты още нашъ царь, дойди и освободи ны отъ твоя злодѣйцы; ако нещешъ пакъ, кажи ни поне, че да избѣгамы или по планины-тъ и горы-тъ, или пакъ да си свършимы животъ-тъ въ рѣки-тъ.“ Тѣхна-та жалба неостана на празно, защото нѣкой си Видайчъ Ибраимъ-ага, кого-то бѣше ранилъ влукъ-тъ му, и оня Хасанъ бей, на кого-то завѣра-та злѣ испадна, бѣхъ побѣгна-ли и двама-та въ Цариградъ и подпомогнахъ тѣжбѣ-тъ на народъ-тъ. Успѣхъ-тъ на даи-тъ докара имъ сега по-голъмо зло. На Султанъ-тъ сега нищо небѣше останало въ очи-тъ, нѣ да обезбѣди народъ-тъ и подданицы-тъ си, и закани ся на